

Arrest

nr. 256 004 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen de volgende feiten correct voor:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Beni Milk Beni Akki Ijarmaous op X.

Op 18.12.2004 werd verzoeker aangehouden en op 19.12.2004 werd hij onder de naam B. H. (geboren op 01.01.1983, Marokkaanse nationaliteit) onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te

Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen - onwettig bezit.

Op 14.03.2005 werd verzoeker, onder de naam B. H., door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd een gevangenisstraf van 5 maanden, daar hij zich schuldig maakte aan verdovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift, namelijk cocaïne en heroïne (feiten gepleegd tussen 01.12.2004 en 19.12.2004, meermaals, op niet nader bepaalde data, ondermeer op 18.12.2004).

Op 11.04.2005 werd verzoeker een voorlopige invrijheidstelling toegekend (VLV MS 17.01.2005). Diezelfde dag werd verzoeker een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier A - opsluiting artikel 7) betekend.

Op 09.05.2005 werd verzoeker overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas (hierna: CIM). Op 07.06.2005 stelden de Marokkaanse autoriteiten de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op de hoogte van het feit dat zij bereid waren een laissez-passer af te geven voor zijn terugkeer naar Marokko.

Op 10.06.2005 werd verzoeker overgebracht naar de Luchthaven te Zaventem om gerepatrieerd te worden naar Casablanca (Marokko). Verzoeker weigerde echter te vertrekken en beweerde plots de Algerijnse nationaliteit te hebben.

Verzoeker werd diezelfde dag terug opgesloten in het CIM.

Op 25.06.2005 werd verzoeker opnieuw overgebracht naar de Luchthaven te Zaventem en werd hij onder escorte gerepatrieerd naar Casablanca (Marokko).

Op 04.02.2006 controleerde de Antwerpse politie de VZW Tanger, verzoeker werd daar door hen aangetroffen (administratief verslag vreemdelingencontrole AN.55.LB.(...)/2006-GF). U verklaarde J. G. te heten, de Algerijnse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1982.

Er werd een "Bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 13) opgesteld.

Op 22.06.2006 werd verzoeker aangehouden en op 23.06.2006 werd verzoeker onder de naam E. J. H. (geboren op 20.04.1986, Marokkaanse nationaliteit) onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader.

Op 14.11.2006 werd verzoeker, onder de naam E. J. H., door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verdovingsmiddelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en heroïne (feit gepleegd op 22.06.2006).

Op 19.12.2006 werd verzoeker een voorlopige invrijheidstelling toegekend (VLV MS 17.01.2005). Diezelfde dag werd verzoeker een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier A - opsluiting artikel 7) betekend.

Op 17.01.2007 werd verzoeker overovergebracht naar het CIM.

Op 14.02.2007 werd verzoeker vrijgesteld uit het CIM. Verzoeker diende het grondgebied te verlaten vóór middernacht 19.02.2007.

Op 10.08.2007 trad verzoeker, onder de naam J. A. (geboren op 20.05.1984 te Beni Milk Beni Akki Ijarmaouas, Marokko), te Nador (Marokko) in het huwelijk met A. O. (geboren op 18.12.1985 te Tetouan, Marokko, Nederlandse nationaliteit).

Op 16.04.2008 diende verzoeker te Deurne een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van echtgenoot van een onderdaan van de Europese Unie, namelijk A. O." (bijlage 19) in.

Verzoeker werd diezelfde dag in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie (A.I.) geldig tot 15.09.2008.

Op 08.10.2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart die later nog verlengd werd.

Op 27.01.2009 werd verzoeker aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van verdovende middelen - deelneming aan een vereniging, verdovende middelen - onwettig bezit, als mededader.

Op 18.09.2009 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden en na betaling van een borgsom opgeheven.

Op 01.10.2010 werd verzoeker, onder de naam J. A., door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden daar hij zich schuldig maakte aan verdovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk cocaïne en heroïne (feiten gepleegd tussen 14.11.2006 en 28.01.2009, meermaals op niet nader bepaalde data); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid in handels-, bank- of private geschriften te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen,

hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (feit gepleegd op 10.01.2009) en aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, wetende dat het stuk vals of vervalst was, gebruik gemaakt te hebben van authentieke en openbare geschriften, vals opgemaakt of vervalst door een persoon die geen ambtenaar is (feit gepleegd op 10.01.2009).

Op 13.01.2011 meldde verzoeker zich aan bij de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van zijn veroordeling d.d. 01.10.2010.

Op 14.01.2011 werd verzoeker een strafonderbreking met het oog op met het oog op elektronisch toezicht (hierna E.T) toegekend.

Op 03.12.2013 kreeg verzoeker een enkelband geplaatst.

Op 06.02.2014 werd verzoeker een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 18.10.2016 diende verzoeker een "Aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) in te Antwerpen.

Aangezien binnen de vooropgestelde termijn geen beslissing genomen werd, verkreeg verzoeker automatisch een duurzaam verblijfsrecht.

Op 31.05.2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig tot 06.05.2022.

Op 29.06.2017 werd verzoeker aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming - deelname.

Op 13.11.2017 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 25.04.2019 werd verzoeker, onder de naam J. A., door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar, in staat van wettelijke herhaling, met onmiddellijke aanhouding daar hij zich schuldig had gemaakt aan als dader of mededader, cannabis, cocaïne en heroïne te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feit meermaals gepleegd op niet nader bepaalde data tussen 09.05.2017 en 30.06.2017, laatst op 29.06.2017).

Op 15.06.2020 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van zijn veroordeling d.d. 25.04.2019.

Op 20.08.2020 werd verzoeker in de gevangenis op de hoogte gesteld van het gegeven dat zijn recht op verblijf in België mogelijks beëindigd zou worden.

Op 04.01.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf.

Dit is de bestreden beslissing."

De verzoekende partij betwist de opgesomde strafrechtelijke veroordelingen, noch hun ernst niet (pagina 8, verzoekschrift).

Op 4 januari 2021 neemt de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : J.

voornaam : A.

geboortedatum : X

geboorteplaats: Beni Milk Beni Akki Ijarmaouas

nationaliteit : Marokko

ALIAS : B. H., geboren op 01.01.1983, Marokkaanse nationaliteit

J. G., geboren op 00.00.1982, Algerijnse nationaliteit

E. J. H., geboren op 20.04.1986, Marokkaanse nationaliteit

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 18.12.2004 werd u aangehouden en op 19.12.2004 werd u onder de naam B. H. (geboren op 01.01.1983, Marokkaanse nationaliteit) onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen - onwettig bezit.

Op 14.03.2005 werd u, onder de naam B. H., door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd een gevangenisstraf van 5 maanden, daar u zich schuldig maakte aan verdoavingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift, namelijk cocaine en heroïne (feiten gepleegd tussen 01.12.2004 en 19.12.2004, meermaals, op niet nader bepaalde data, ondermeer op 18.12.2004).

Op 11.04.2005 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend (VLV MS 17.01.2005). Diezelfde dag werd u een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier A - opsluiting artikel 7) betekend. Op 09.05.2005 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas (hierna: CIM).

Op 07.06.2005 stelden de Marokkaanse autoriteiten de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op de hoogte van het feit dat zij bereid waren een laissez-passer af te geven voor uw terugkeer naar Marokko. Op 10.06.2005 werd u overgebracht naar de Luchthaven te Zaventem om gerepatrieerd te worden naar Casablanca (Marokko). U weigerde echter te vertrekken en beweerde plots de Algerijnse nationaliteit te hebben. U werd diezelfde dag terug opgesloten in het CIM.

Op 25.06.2005 werd u opnieuw overgebracht naar de Luchthaven te Zaventem en werd u onder escorte gerepatrieerd naar Casablanca (Marokko).

Op 04.02.2006 controleerde de Antwerpse politie de VZW Tanger, u werd daar door hen aangetroffen (administratief verslag vreemdelingencontrole AN.55.LB.(..)/2006-GF). U verklaarde J. G. te heten, de Algerijnse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1082. Er werd een "Bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 13) opgesteld.

Op 22.06.2006 werd u aangehouden en op 23.06.2006 werd u onder de naam E. J. H. (geboren op 20.04.1986, Marokkaanse nationaliteit) onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader.

Op 14.11.2006 werd u, onder de naam E. J. H., door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdoavingsmiddelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaine en heroïne (feit gepleegd op 22.06.2006).

Op 19.12.2006 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend (VLV MS 17.01.2005). Diezelfde dag werd u een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (formulier A - opsluiting artikel 7) betekend. Op 17.01.2007 werd u overgebracht naar het CIM.

Op 14.02.2007 werd u vrijgesteld uit het CIM. U diende het grondgebied te verlaten vóór middernacht 19.02.2007.

Op 10.08.2007 trad u, onder de naam J. A. (geboren op 20.05.1984 te Beni Milk Beni Akki Ijarmouas, Marokko), te Nador (Marokko) in het huwelijk met A. O. (geboren op 18.12.1985 te Tetouan, Marokko, Nederlandse nationaliteit).

Op 16.04.2008 diende u te Deurne een 'Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van echtgenoot van een onderdaan van de Europese Unie, namelijk A. O. (bijlage 19) in. U werd diezelfde dag in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie (A.I.) geldig tot 15.09.2008.

Op 08.10.2008 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart die later nog verlengd werd.

Op 27.01.2009 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van verdovende middelen - deelneming aan een vereniging, verdovende middelen - onwettig bezit, als mededader.

Op 18.09.2009 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden en na betaling van een borgsom opgeheven.

Op 01.10.2010 werd u, onder de naam J. A., door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden daar u zich schuldig maakte aan verdoovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk cocaïne en heroïne (feiten gepleegd tussen 14.11.2006 en 28.01.2009, meermaals op niet nader bepaalde data); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid in handels-, bank- of private geschriften te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (feit gepleegd op 10.01.2009) en aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, wetende dat het stuk vals of vervalst was, gebruik gemaakt te hebben van authentieke en openbare geschriften, vals opgemaakt of vervalst door een persoon die geen ambtenaar is (feit gepleegd op 10.01.2009).

Op 13.01.2011 meldde u zich aan bij de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van uw veroordeling d.d. 01.10.2010.

Op 14.01.2011 werd u een strafonderbreking met het oog op met het oog op elektronisch toezicht (hierna E.T) toegekend.

Op 03.12.2013 werd uw enkelband geplaatst.

Op 06.02.2014 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 18.10.2016 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in te Antwerpen. Aangezien binnen de vooropgestelde termijn geen beslissing genomen werd, verkreeg u automatisch een duurzaam verblijfsrecht. Op 31.05.2017 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig tot 06.05.2022.

Op 29.06.2017 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoering - deelname.

Op 13.11.2017 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 25.04.2019 werd u, onder de naam J. A., door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar, in staat van wettelijke herhaling, met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig had gemaakt aan als dader of mededader, cannabis, cocaïne en heroïne te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feit meermaals gepleegd op niet nader bepaalde data tussen 09.05.2017 en 30.06.2017, laatst op 29.06.2017).

Op 15.06.2020 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van uw veroordeling d.d. 25.04.2019.

Sinds u in België verblijft werd u reeds viermaal veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving en dat onder drie verschillende namen. Eendere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen, steeds opnieuw ging u weer over tot het verhandelen van drugs. De verspreiding van en handel in harddrugs en als afgeleide het gebruik ervan betekenen een bedreiging van de volksgezondheid, brengen onrust voor de samenleving met zich mee en leiden veelal, direct en indirect, tot diverse vormen van criminaliteit.

Op 14.03.2005 werd u veroordeeld voor het meermaals dealen van cocaïne en heroïne in de periode tussen 01.12.2004 en 19.12.2004.

Op 22.06.2006 werd, in het kader van een ander gerechtelijk onderzoek, een huiszoeking uitgevoerd in een pand dat door u gehuurd werd. A. O., de dame waarmee u op 10.08.2007 huwde, huurde de eerste verdieping van het pand en u de tweede. Uit het vonnis d.d. 14.11.2006 blijkt dat op de tweede verdieping 30,8 gram cocaïne verstopt in de plooit van een zetel werd aangetroffen en voor de deur op de eerste verdieping een kartonnen doos aangetroffen werd met 0,6 gram cocaïne en 1,80 gram heroïne. De drugshond blafte een tiental plaatsen in het pand aan, vrat wijst op recente sporen van drugs. Gezien de verbalisanten geruime tijd voor het pand dienden te wachten alvorens de deur geopend werd, hadden de aanwezigen tijd om zich van drugs te ontdoen. Ter plaatse werden ook Gsm toestellen en verschillende simkaarten aangetroffen. U was in het bezit van geld waarvan u de herkomst niet kon verklaren. Tijdens het verhoor op het politiecommissariaat rinkelde één van de aangetroffen Gsm toestellen aanhoudend en toen opgenomen werd, bleek dat iemand een bestelling voor drugs door gaf. Uit het vonnis blijkt: "Eerste beklagde E. J. H. [dat was de naam die u toen gebruikte], werd onder valse identiteiten reeds eerder veroordeeld voor gelijkaardige feiten en trok hieruit geen lering. Beklaagde houdt voor dat hij met de drugdelicten geen uitstaans heeft en toevallig in het pand verblijft niettegenstaande de verklaring van de eigenaar die hem aanwijst als hoofdhuurder die dus toelating gaf aan de anderen om aldaar te verblijven " De Incriminatieperiode werd beperkt tot 22.06.2006 daar niet aangetoond kon worden hoelang jullie reeds drugs dealden, noch kon aangetoond worden dat jullie in vereniging handelden.

Uit het vonnis d.d. 01.10.2010 blijkt dat bij een huiszoeking in een pand in Antwerpen onder meer twee keukenrobots met restanten van een witte nog niet verharde substantie gevonden werden, alsook een grote hoeveelheid verpakkingen en twee Gsm toestellen. Omdat men vermoedde dat vanuit het pand een grote drughandel gevoerd werd, werd een telefonieonderzoek en retro-onderzoek op beide toestellen gestart Door het gevoerde onderzoek kwam een grootschalige drughandel aan het licht. Er kwam vast te staan dat een drugsorganisatie operatief was die handelde in heroïne en cocaïne, waarbij een taakverdeling bestond tussen de verschillende personen, er werd veelvuldig in codetaal gesproken, de vereniging maakte gebruik van diverse panden, waarvoor huurovereenkomsten met valse stukken afgesloten werden, er werd regelmatig gewisseld van Gsm-toestel en nummer en er werd gebruik gemaakt van verschillende huurwagens. Samen met echtgenote A. O. liet u een huurcontract voor een appartement opstellen waarbij een valse identiteit en een valse identiteitskaart voor vreemdelingen gebruikt werd. U trachtte uw aandeel te minimaliseren, maar de Rechtbank achtte de feiten bewezen gelet op de belastende verklaringen, het telefonie-onderzoek, de aangetroffen hasj en de valse identiteitskaart. Uit de beluisterde gespreken was gebleken dat u als straatdealer werd ingezet (feiten gepleegd tussen 14.11.2006 en 28.01.2009, meermaals op niet nader bepaalde data).

Op 25.04.2019 werd u door het Hof van Beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar, in staat van wettelijke herhaling, met onmiddellijke aanhouding daar u op niet nader bepaalde data tussen 09.05.2017 en 30.06.2017, laatst op 29.06.2017, cannabis, cocaïne en heroïne verhandelde en dit in vereniging. Uit het arrest blijkt: "De lastens beklagde A. J. bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. Beklaagde was betrokken bij een grootschalige handel in cannabis, cocaïne en heroïne in het kader van een vereniging. Verdovende middelen en psychotrope stoffen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot maatschappelijke overlast. Beklaagde werd evenwel gedreven door een hang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van zijn handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van -vaak jonge- druggebruikers negerende. Bij de beoordeling van de strafmaat wordt verder nog rekening gehouden met: - de rol en het aandeel van beklagde in de feiten, - het gegeven dat de feiten werden gepleegd in het kader van deelname aan een vereniging, - het streefdoel van beklagde naar gemakkelijk geldgewin, - de beperkte incriminatieperiode (iets meer dan anderhalve maand), - het strafverleden van beklagde: Beklaagde liep in het verleden reeds een veroordeling op wegens ernstige inbreuken op de drugwetgeving en is dus duidelijk hardleers. [...]

U heeft zich meermaals, ook in georganiseerd verband, schuldig gemaakt aan het opzettelijk handelen in cocaïne en heroïne. De verspreiding van en de handel in cocaïne en heroïne gaan gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt U bent door uw handelen medeverantwoordelijk voor de nadelige effecten die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Cocaïne en heroïne zijn stoffen die sterk verslavend werken en schadelijk zijn voor de gezondheid. U heeft zich om deze gevolgen niet bekommerd. Dat u na een veroordeling en/of vasthouding steeds opnieuw verder bent gegaan met het dealen van cocaïne en heroïne, duidt erop dat u het laakbare van uw handelen niet in ziet. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak

onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste gevolgen die uw handelingen veroorzaken, hetgeen ook een opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont.

Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aouimi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliven, reeds aangehaald, punt 67).

Uit de verschillende aliases waarvan u gebruik maakte en uit het gegeven dat uit elk vonnis blijkt dat u uw rol in de drughandel probeert te minimaliseren, blijkt dat u een volkomen onbetrouwbaar karakter hebt en het vanzelfsprekend lijkt te vinden om te liegen en allerlei zaken verborgen te houden. Zonder blikken of blozen bent u in staat om allerlei officiële instanties en tal van personen te beliegen. Uw gebrek aan respect voor de Belgische instanties en regelgeving wordt hierdoor verder onderstreept.

Er is sprake van meerdere veroordelingen, olopend in ernst. Dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren van eind juni 2017 betekent niet dat u niet langer een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstig. Louter ingegeven door eigen winstbejag heeft u zich meermaals ingelaten met de verspreiding van zeer verslavende harddrugs zonder u te bekommeren om de schadelijke gevolgen daarvan voor de individuele gebruiker en voor de maatschappij in zijn geheel. Een eerste veroordeling heeft geen gedragsverbetering bewerkstelligd. U had ervoor kunnen kiezen uw leven over een andere boeg te gooien, maar u herviel desondanks. Toen u uiteindelijk een legaal verblijf verkreeg in België (er was toen niet geweten dat u onder andere identiteiten reeds meermaals veroordeeld werd), had u die gelegenheid kunnen grijpen om afstand te nemen van uw criminele verleden, werk te zoeken en een eerlijk bestaan uit te bouwen ver weg van de drugscriminaliteit. Maar wederom greep u deze kans niet en ging u verder met uw drugsactiviteiten, u lijkt niet in te zien dat u verkeerd bezig bent en uw eigenbelang en makkelijk geldgewin gaat voor alles. Zelfs de geboorte van uw zoon kon u niet bewegen tot het breken met het drugsmilieu. Het steeds plegen van gelijkaardige feiten wijst op een gebrek aan berouw of schuldinzicht. Dat u in de periode tussen 13.11.2017 en 15.06.2020 niet meer betrapt werd op het plegen van nieuwe feiten betekent niet noodzakelijk dat er

sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U werd immers vrijgesteld onder strikte voorwaarden en was in afwachting van een veroordeling. Het was dan ook in uw eigen belang dat u zich zou gedragen en onder de radar zou blijven daar betrapting op het plegen van nieuwe feiten ongetwijfeld ernstige gevolgen gehad zou hebben. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 20.08.2020 werd u in de gevangenis te Antwerpen door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het gegeven dat uw recht op verblijf in België mogelijks beëindigd zou worden en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. U werd geïnformeerd dat u het recht heeft gehoord te worden vooraleer er jegens u een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U heeft diezelfde dag getekend voor ontvangst van een 'vragenlijst hoorrecht'. U wenste overleg te plegen met uw advocaat alvorens de vragenlijst in te vullen. U werd ingelicht dat deze vragenlijst, eventuele andere informatie en documenten overgemaakt dienden te worden binnen de 15 dagen geteld vanaf de betekening van de vragenlijst.

Op 27.11.2020, na een herinnering via de Penitentiair Technisch Deskundige die u begeleidt in de gevangenis te Wortel, stuurde uw advocaat volgende stukken door: een huurcontract tussen u en de sociale huisvestingsmaatschappij C.V.B.A. A. d.d. 28.11.2019; werkbelofte d.d. 18.09.2020; attest van tewerkstelling van 02.07.2013 te.m. 29.09.2013 d.d. 30.09.2013 + arbeidsovereenkomst d.d. 01.07.2013; leerlingenfiche schooljaar 2020-2021 J. M. d.d. 03.07.2020; kopie Belgische IK E. M. F.; kopie Belgische IK A. J. A.; kopie E+ kaart E. J. H.; kopie E+ kaart E. B. F.; kopie F+ kaart E. J. M.; kopie F kaart E. J. A.; inburgeringscontract d.d. 17.07.2014; woonbewijs met historiek adressen d.d. 27.08.2020; Samenstelling van het gezin op 27.08.2020 d.d. 27.08.2020.

Op 02.12.2020 werd uw advocaat aangeschreven om alsnog een ingevulde "vragenlijst hoorrecht" over te maken, dit ten laatste op 14.12.2020.

Op 11.12.2020 stuurde uw advocaat in 7 verschillende mails volgende documenten door een overschrijving d.d. 22.06.2016; een factuur d.d. 25.05.2016 voor het jaarlijks onderhoud van een gasketel; bevestiging sollicitatie op vacature poetshulp d.d. 28.01.2015; bevestiging sollicitatie op vacature schoonmaker d.d. 28.01.2015 (2); bevestiging sollicitatie op vacature afwasser d.d. 29.01.2015; bevestiging sollicitatie op vacature medewerker centrum schoonmaak op extra basis d.d. 29.01.2015; bevestiging sollicitatie op vacature schoonmaak d.d. 29.01.2015; bevestiging sollicitatie op vacature inpakker d.d. 16.03.2015; bevestiging sollicitatie op vacature tankcleaner d.d. 16.03.2015; aanvraag opleiding d.d. 04.02.2015; afwijzing sollicitatie d.d. 02.02.2015 (2) en 30.12.2015; bevestiging Jetairfly.com d.d. 30.08.2016; inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 02.04.2020; kopieën verblijfstitels Nederland A. K., B. H., B. I., en B. M.; kopie Nederlands paspoort B. A.; kopie Nederlands IK B. M.; scan Nederlands paspoort Z. I., B., M.; meerdere foto's met kind en partner, kopie Belgisch IK A. A., E. M. R., E. J. M., E. J. M. A. F. Hoewel uw advocaat in de body van de mail aangaf dat in de verschillende bijlagen bijkomende documenten alsook een ingevulde vragenlijst aan te treffen was, werd een ingevulde vragenlijst niet overgemaakt.

Op 10.08.2007 bent u in Nador (Marokko) gehuwd met A. O. (geboren op 18.12.1985 te Tetouan, Marokko, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 29.03.2023). Het is op basis van dit huwelijk dat u uiteindelijk recht op verblijf verkreeg in België. Volgens het rijksregister zijn jullie officieel nog steeds gehuwd maar jullie staan reeds sinds 08.02.2012 niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. U ontvangt geen bezoek van haar in de gevangenis. Net als u kwam ook mevrouw reeds meermaals in contact met het gerecht omwille van inbreuken op de drugwetgeving. Mevrouw is onlangs bevallen van een dochter, namelijk A. N. (geboren op 17.11.2020 te Antwerpen, Nederlandse nationaliteit). Ondanks het gegeven dat jullie nog steeds gehuwd zijn, wordt u niet automatisch als vader van dit kind beschouwd. Jullie woonden immers meer dan 300 dagen op een verschillend adres en er blijkt niet dat een verklaring tot handhaving van de vaderschapsregel afgelegd zou zijn bij de geboorteaangifte. Alhoewel jullie nog steeds gehuwd zijn, lijkt het erop dat jullie niet langer een relatie hebben temeer daar zowel mevrouw als u een kind kregen met een andere partner.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u een relatie heeft met B. H. S. (geboren op 11.06.1989 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 22.03.2002, dossiernummer. ...). Mevrouw B. H. was van 29.08.2007 tot 28.06.2014 gehuwd met E.J.A.. Uit hun huwelijk werden twee kinderen geboren: E. J. A. (geboren op 11.09.2008 te Antwerpen, Belgische nationaliteit) en E. J. O. (geboren op 24.02.2010 te Antwerpen, Belgische nationaliteit). Ook mevrouw B. H. werd in het verleden reeds veroordeeld voor haar betrokkenheid bij een grootschalige handel in heroïne en cocaïne. De kinderen E. J. A. en O. werden op 01.07.2011 ingevolge verwaarlozing toevertrouwd aan het pleegmilieu van de maternale grootouders met begeleiding van Pleegzorg Provincie Antwerpen. Uit de registers blijkt dat zij tot op heden officieel ingeschreven staan op het adres van hun grootouders langs moeders zijde. Sinds 10.10.2011 staan mevrouw B. H. en E.J.A. niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Op 30.11.2013 beviel mevrouw B. H. te Antwerpen van een zoon, namelijk B. H. M. (geboren te Antwerpen op 30.11.2013, Belgische nationaliteit). Op 25.06.2014 erkende u dit kind en sindsdien draagt hij uw familienaam.

Sinds 16.06.2016 stond u steeds officieel op eenzelfde adres als B.H. S. en jullie zoon J. M. ingeschreven. U ontvangt in de gevangenis regelmatig bezoek van zowel mevrouw B. H. als van jullie zoon, dit sinds COVID 19 vooral virtueel. U legt meerdere foto's voor van u, uw zoon en (waarschijnlijk) uw partner.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) met mevrouw en uw zoon.

Uit het arrest d.d. 25.04.2019 blijkt dat mevrouw als tussenpersoon optrad voor de huur van een studio waar bij de huiszoeking onder meer 2.196 gram heroïne, 417 gram cocaïne en 3000 euro werd aangetroffen. Dat in combinatie met het feit dat zij in het verleden reeds veroordeeld werd voor haar deelname aan een grootschalige handel in heroïne en cocaïne, maakt dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat zij op de hoogte was van uw criminele activiteiten. Zij had diende dan ook te beseffen dat dit mogelijks gevolgen zou hebben voor jullie gezinsleven in België.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Uw partner, die in 1989 in België geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit pas op 22.03.2002, voor die datum had ZIJ enkel de Marokkaanse nationaliteit. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur en gebruiken, ze groeide immers op in een Marokkaans gezin en koos en/oor om in 2007 in Marokko te huwen waaruit eveneens voortvloeit dat ze nog nauwe banden heeft met dit land. Gezien uw kennis van het Nederlands vrij beperkt lijkt (bij uw processen werd immers steeds gebruik gemaakt van een tolk Berbers), kan ook aangenomen worden dat jullie voornamelijk Berbers dan wel Arabisch spreken met elkaar. Mevrouw heeft twee kinderen uit haar vorig huwelijk, maar beide kinderen zijn niet woonachtig bij haar en worden opgevoed door de maternale grootoudere.

De kinderen zouden haar kunnen bezoeken tijdens schoolvakanties. Jullie gemeenschappelijk kind is nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het gegeven dat hij in België geboren werd en de Belgische nationaliteit heeft, betekent niet dat hij zich elders niet zou kunnen aanpassen. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat hij zijn scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten. Voor zover blijkt

uit het administratief dossier, heeft hij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Nogmaals kan opgemerkt worden dat, gezien uw beperkte kennis van het Nederlands, u wellicht ook met uw zoon Berbers of Arabisch spreekt en hij dus enige kennis van (één van) deze talen heeft. Indien dat niet zo zou zijn: een kind kan over het algemeen zeer snel een nieuwe taal leren. Uit niks blijkt dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor uw partner en kind om naar Marokko te verhuizen.

Uw partner en zoon worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een partner had in België heeft u er niet van weerhouden opnieuw strafbare feiten te plegen. Nadat uw zoon geboren was, bent u nogmaals veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 25.04.2019 werden gepleegd tussen 09.05.2017 en 30.06.2017, laatst op 29.00.2017. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Zoals reeds vermeld is uw partner ook reeds veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving en was ze naar alle waarschijnlijkheid op de hoogte van de door u gepleegde feiten.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Onur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). U bereikt pas strafeinde op 27.01.2026, pas vanaf 29.01.2022 kan u verschijnen voor de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) en het staat niet vast dat de SURB u een modaliteit zou toekennen. Hoe dan ook indien uw geen recht op verblijf meer heeft, komt u enkel in aanmerking voor een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering uit het Rijk. Nog voor u een modaliteit toegekend kan worden, zal uw zoon reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen volgehouden misdadig gedrag.

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, uit is op makkelijk winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging heroïne en cocaïne verhandelt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U legde kopieën van verblijfsdocumenten (Nederlands en Belgisch), identiteitskaarten (Nederlands en Belgisch), paspoorten (Nederlands en Belgisch) van een aantal personen voor. Het zou gaan om familieleden. Er kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe een aantal kopieën van verblijfsdocumenten voor te leggen, de afstammingsband wordt niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België en/of Nederland afhankelijk zou zijn van één van deze personen. Er is bijgevolg geen familie- en gezinsleven met één van hen dat beschermd zou moeten worden, aangetoond.

Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 18.12.2004 toen u onder de naam B. H. onder aanhoudingsmandaat opgesloten werd in de gevangenis te Antwerpen. Op 16.04.2008 verwerft u op basis van het huwelijk met een Nederlandse een verblijfsrecht in België, het is pas op dat moment dat u een paspoort op naam die u tot op heden gebruikt en die naar alle waarschijnlijkheid uw echte naam is, voorlegt. Voordien had u de Belgische autoriteiten steeds misleid door valse namen op te geven. U was dus rond de twintig jaar oud toen u voor het eerst in België aankwam, u bent nadien eenmaal gerepatrieerd geweest naar Marokko maar kwam al snel illegaal terug naar België.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks Wijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.

U legt een aantal sollicitaties van begin 2015 voor. Het gaat om enkele sollicitaties die u deed via de website van de VDAB en interimkantoren. U bent sinds 02.04.2020 opnieuw ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Van een economische binding met België is geen sprake, u heeft amper officiële arbeid verricht in België. In 2011 werkte u exact één dag en in 2013 werkte u van 02.07.2013 tot 29.09.2013. Voorgaande alsook dat u thans een werkaanbod voorlegt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u sinds midden 2008 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen. Daarnaast blijkt uit uw administratief dossier dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.04.2018 tot 31.03.2019 (Acerta), niet toevallig de periode tussen uw voorlopige invrijheidstelling en uw laatste veroordeling. De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland.

Dat u een inburgeringscontract ondertekende, wijst evenmin op een uitzonderlijke verankering in de Belgische maatschappij, het is in vele gevallen een verplichting een inburgeringstraject te volgen en het inburgeringsattest legt u trouwens niet voor. Ondanks het gegeven dat u toch al enige jaren in België vertoeft, blijkt uw kennis van het Nederlands nog steeds beperkt. Zo diende er bij de rechtszaken gebruik gemaakt te worden van een tolk Berbers en uit het verslag van de migratiebegeleider blijkt dat u Berbers, Arabisch en een klein beetje Nederlands spreekt.

De contacten met uw vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en opgegroeid bent. U spreekt de taal en heeft er ongetwijfeld nog familie en vrienden die u kunnen helpen bij uw herintegratie aldaar. Desgewenst kan de familie die u hier heeft u financieel ondersteunen middels stortingen. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in uw levensonderhoud te voorzien.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of die van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw

verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van:

"EERSTE MIDDEL

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van art. 7, art. 44 bis §2, art. 45§2 en art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending artikel 8 EVRM.

Schending van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK).

Schending van de artikelen 7, 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest)."

2.1.1.1. Verzoeker geeft bij de toelichting vooreerst de volgende louter theoretische beschouwingen:

"Toepasselijke wetsartikels

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker genoot zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg. Dit verblijfsrecht heeft inmiddels een duurzaam karakter verkregen zodat enkel ernstige redenen van openbare orde hieraan een einde kunnen stellen.

Op 04.01.2021 werd door verwerende partij beslist een einde te stellen aan het verblijfsrecht op grond van artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1 ° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren.

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere

lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf."

De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, als volgt luidt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele gevolg of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist."

Artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn biedt waarborgen in verband met de bescherming tegen verwijdering en wordt in casu volledigheidshalve (ten aanzien van verzoeker werd tot nader order immers geen verwijderingsmaatregel uitgevaardigd) vermeld:

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) *de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of*

b) *minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989."*

De bepalingen van de voormelde artikelen 44bis en 45 dienen richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

De evenredigheidstoets die door de art. 27, 2e lid en 28, 1e lid wordt opgelegd maakt dat de getroffen maatregel noodzakelijk dient te zijn alsook dat er een juist evenwicht moet bestaan tussen kwetsieuze maatregel en de finaliteit ervan en de belangen van de betrokken persoon en deze van de staat. De verschillende belangen dienen ten aanzien van elkaar afgewogen te worden.

De vereiste van deze evenredigheidstoets wordt onderstreept in artikel 45, §2 Vw. door de woorden "De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel".

Artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- *de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk;*
- *zijn leeftijd;*
- *zijn gezondheidstoestand;*
- *zijn gezins- en economische situatie;*
- *zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. (infra)

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

De wetgever onderscheidt twee categorieën van vreemdelingen:

- *De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de vreemdelingenwet.*
- *De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet.*

In casu gaat het om de beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht van een vreemdelingderdelander, in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zodoende zijn de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

"1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

1. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet."

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen."

2.1.1.2. Meer concreet stelt verzoeker het volgende:

"In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op vier veroordelingen.

De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft dateren van juni 2017.

De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.

Wel wenst verzoeker de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.

Verzoeker heeft sedert 2011 een relatie met mevrouw B. H. met wie hij inmiddels overigens ook een kind heeft gekregen. Het betreft een zoon ("30.11.2013 te Antwerpen) die ondertussen 7 jaar oud is en over de Belgische nationaliteit beschikt.

Verzoeker woont samen met de moeder van zijn zoon en is vanaf de geboorte van het kind ook aanwezig in diens leven. Zij vormden immers een gezin tot ettelijke maanden terug (25.06.2020) wanneer verzoeker werd overgebracht naar de gevangenis ten gevolge van de veroordeling dd. 25.04.2019.

Tot 25.06.2020 leefde het gezin aldus samen aan de (...), 2150 Antwerpen.

Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn vrouw en kind en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 25.04.2019 en is weliswaar recent te noemen, doch de feiten die hieraan ten grondslag liggen dateren inmiddels van langer dan drie jaar geleden, met name van juni 2017. Verzoeker heeft zich na deze veroordeling niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.

De relatie van verzoeker en mevrouw B. H. verloopt zeer goed en zonder noemenswaardige problemen. Zij vormen samen met hun zoon van 7 jaar oud een warm en hecht gezin. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw B. H. verzoeker regelmatig bezoekt in de gevangenis, weliswaar rekening houdende met de maatregelen omtrent COVID-19.

Verzoeker heeft zich sinds juni 2017 niet meer schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

Toepassing artikel 43§2 Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing miskent in haar motivering ook de criteria waarmee bij toepassing van artikel 43§2 Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden bij de beslissing tot intrekking van verblijf.

- de duur van het verblijf in België

Verzoeker is sedert 2004 in België en beschikt sedert 2008 over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker was bij zijn aankomst in België 20 jaar oud.

De bestreden beslissing miskent deze effectieve lange verblijfsduur (16 jaar waarvan 12 jaar in legaal verblijf) met in feite een loutere verwijzing naar de veroordelingen en de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Dit is een schending van de motiveringsverplichting, daar dit gegeven op zich dient beoordeeld te worden. Verzoeker is een persoon die geen enkele band meer heeft met Marokko, met uitzondering van de nationaliteit. Het gaat om een uitzonderlijk lang verblijf in België; 16 jaar is voor een persoon die thans 36 jaar is, verhoudingsgewijze zeer lang. Deze op zich lange duur wordt door de beslissing miskend.

- de leeftijd van verzoeker:

Hierover bevat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven. Met het gegeven dat 'iedereen' in zijn jeugd al eens een misstap kan doen, in essentie dus met het gegeven dat iemand jong en onervaren is, werd geen rekening gehouden.

Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd. Het betreft immers een autonoom in acht te nemen gegeven.

- de gezins- en economische situatie en het minderjarig kind

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn voor de voortzetting van het gezinsleven in Marokko. Dit motief gaat niet op. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij geen enkel belang meer heeft in Marokko, dat het gros van zijn andere familieleden in België wonen. Verder hebben zijn partner en kind de Belgische nationaliteit, wat evident een band met België creëert en niet met Marokko.

In de motivering wordt nog gesteld dat de scheiding 'slechts van tijdelijke aard' zou zijn. Dit is niet ernstig. Het minderjarig zoontje zou in deze cruciale jaren moeten opgroeien zonder zijn vader. Het motief mist elke redelijkheid.

In het kader van artikel 8 EVRM verwijst de beslissing nogmaals naar het verleden van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan in een beslissing van 04.01.2021 niet worden afgewezen met verwijzing naar feiten uit 2017 en daarvoor.

Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen een gezin gesticht heeft, waarvan de gezinsleden overigens allen de Belgische nationaliteit hebben. Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat de laatste feiten dateren van juni 2017 en dat verzoeker zich sedertdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan gelijkaardige feiten als diegene waarvoor hij in het verleden veroordeeld is geworden.

- de sociale en culturele integratie

Wat betreft de sociale en culturele integratie verwijst de bestreden beslissing opnieuw naar het verleden van verzoeker. Op zich is dit een falend motief; de integratie moet beoordeeld worden rekening houdend met alle vroegere en actuele gegevens over verzoeker. De beslissing miskent dit.

Verzoeker heeft ook via zijn zeer talrijke familieleden in België afdoende sociale en culturele banden. Verzoeker heeft een inburgeringstraject gevolgd en kan zich in de Nederlandse taal afdoende beredderen.

- de bindingen met het land van oorsprong

Wat betreft de bindingen met het land van herkomst motiveert de beslissing op pagina 7, alinea 1 - 5. In feite bevestigt deze motivering dat verzoeker al zijn bindingen met familie in België heeft. Hij heeft hier zijn partner en hun gemeenschappelijk kind, die beschikken over de Belgische nationaliteit. Ook diverse andere familieleden van verzoeker wonen in België. De bindingen met Marokko zijn bijgevolg zo goed als onbestaande. Maar opnieuw verwijst de bestreden beslissing in dit onderdeel naar het verleden van verzoeker, terwijl dit onderdeel een eigen inschatting vereist.

Schending van artikel 45§2 Vreemdelingenwet

- Wat betreft de vereiste van werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging

De bestreden beslissing faalt in haar motivering en schendt artikel 45 §2, alinea 3 Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat het actuele karakter van de bedreiging betreft faalt de motivering van de bestreden beslissing. De feiten die vermeld worden in de laatste veroordeling dateren van juni 2017; de hier bestreden beslissing wordt ruim drie jaar en een half later genomen. Intussen is er geen enkel strafrechtelijke tenlastelegging opzichts van verzoeker. Hij was op het ogenblik van de feiten in 2017 33 jaar oud; Het actueel karakter van de dreiging is 3 jaar en half na de feiten niet aangetoond, integendeel alle factoren wijzen op het niet bestaand van een dreiging in hoofde van verzoeker.

In werkelijkheid is er geen enkel motief dat de actuele bedreiging ondersteunt.

Ten eerste kan uit deze informatie niet worden besloten dat een werkelijke, voldoende ernstige en actuele bedreiging aanwezig is, integendeel. Ten tweede is de informatie niet actueel. Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn vrouw en kind en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Alleszins en minstens dient uit het vermelde geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel niet respecteert.

- wat betreft de vereiste van evenredigheid

Artikel 45§2 Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Dit vereist een faire balance toets tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van verzoeker; dit vereist ook in zijn globaliteit een evenredige beoordeling van de ganse situatie en van alle elementen van het dossier.

Uit het hogervermelde blijkt dat de evenredigheid volledig afwezig is in de bestreden beslissing. Er is nergens een redelijke afweging van belangen gemaakt.

Hoewel niet kan worden ontkend dat verzoeker in het verleden de door verweerder weergegeven strafbare feiten pleegde en hiervoor werd veroordeeld, geldt overeenkomstig artikel 45, § 2, tweede lid Vw. evenwel dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden vormt om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat op kennelijk onredelijke wijze door verwerende partij werd geoordeeld dat ernstige redenen van openbare orde kunnen verantwoorden dat zijn verblijf wordt beëindigd en dat uit zijn gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 44bis en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De motiveringsplicht legt aan het bestuur op dat haar motiveringen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en afdoende moeten zijn.

De ingeroepen redenen moeten effectief van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden. In casu meent verwerende partij dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.

Nochtans motiveert de beslissing niet op afdoende en concrete wijze op welke manier zijn persoonlijk gedrag een dergelijke bedreiging vormt, temeer gelet op de positieve elementen die verzoeker kan aanhalen en aangehaald heeft, waaronder zijn integratie, het onderhouden van een duurzame relatie sedert enkele jaren en het stichten van een gezin waarbij hij vanaf dag één de zorgen voor zijn kind op zich neemt, de duur die intussen verstreken is sedert het laatste strafbare feit, zijn schuldinzicht en het gegeven dat hij zich niet meer schuldig heeft gemaakt aan enige strafrechtelijke inbreuk van welke aard dan ook.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur waardoor de nietigverklaring ervan zich opdringt.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op basis waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag is vermeld: artikel 44bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing gaat uitgebreid in waarom deze bepaling van toepassing is: er wordt verwezen naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen voor onder meer zware drugsdelicten, die de verzoeker niet betwist. Ook de feitelijke grondslag wordt vermeld.

Er wordt gedetailleerd ingegaan op de aard van de strafrechtelijke gedragingen van verzoeker, die duidelijk hardleers is, en die telkenmale na een veroordeling opnieuw misdrijven pleegt, waarvan drugsdelicten.

De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op de aard van de feiten die ernstig de openbare orde schaden en op de gevolgen voor de slachtoffers van de door verzoeker gepleegde feiten.

De bestreden beslissing gaat na of deze in evenredigheid is genomen en ontleedt de gedragingen van verzoeker, onder meer:

(...)

Er is sprake van meerdere veroordelingen, oplopend in ernst. Dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren van eind juni 2017 betekent niet dat u niet langer een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstig. Louter ingegeven door eigen winstbejag heeft u zich meermaals ingelaten met de verspreiding van zeer verslavende harddrugs zonder u te bekommeren om de schadelijke gevolgen daarvan voor de individuele gebruiker en voor de maatschappij in zijn geheel. Een eerste veroordeling heeft geen gedragsverbetering bewerkstelligd. U had ervoor kunnen kiezen uw leven over een andere boeg te gooien, maar u herviel desondanks. Toen u uiteindelijk een legaal verblijf verkreeg in België (er was toen niet geweten dat u onder andere identiteiten reeds meermaals veroordeeld werd), had u die gelegenheid kunnen grijpen om afstand te nemen van uw criminele verleden, werk te zoeken en een eerlijk bestaan uit te bouwen ver weg van de drugscriminaliteit. Maar wederom greep u deze kans niet en ging u verder met uw drugsactiviteiten, u lijkt niet in te zien dat u verkeerd bezig bent en uw eigenbelang en makkelijk geldgewin gaat voor alles. Zelfs de geboorte van uw zoon kon u niet bewegen tot het breken met het drugsmilieu. Het steeds plegen van gelijkaardige feiten wijst op een gebrek aan berouw of schuldinzicht. Dat u in de periode tussen 13.11.2017 en 15.06.2020 niet meer betrapt werd op het plegen van nieuwe feiten betekent niet noodzakelijk dat er sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U werd immers vrijgesteld onder strikte voorwaarden en was in afwachting van een veroordeling. Het was dan ook in uw eigen belang dat u zich zou gedragen en onder de radar zou blijven daar betrapting op het plegen van nieuwe feiten ongetwijfeld ernstige gevolgen gehad zou hebben. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

(...)

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen die verzoeker ondergaat. Tevens is geantwoord op alle elementen die verzoeker kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing.

De diverse banden die verzoeker heeft, werden gedetailleerd onderzocht en een uitgebreid onderzoek is gevoerd naar het gezins- en familieleven dat verzoeker voorhoudt te hebben. De bestreden beslissing neemt het verblijf in België en in het buitenland in aanmerking en legt uit waarom deze niet opwegen tegen het ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en waarom zijn gedragingen een ernstig gevaar voor de openbare orde zijn, dat volgens de verwerende partij superieur is aan de privébelangen van verzoeker. De bestreden beslissing legt uit dat verzoeker in het plegen van misdrijven hardleers is (meermaals opnieuw drugsdelicten), en het laakbare gedrag dat verzoeker toonde, wijst erop dat hij een asociale en een immorele ingesteldheid heeft. Het risico dat verzoeker opnieuw de openbare orde zou schenden, kan niet worden uitgesloten omdat de veroordelingen niet het minste corrigerend effect hadden. Het gevaar dat verzoeker vormt, is ernstig, reëel en actueel, en de bestreden beslissing geeft de redenen weer waarom. Hierbij werd rekening gehouden met de gevolgen voor de slachtoffers van de door verzoeker gepleegde feiten en de volksgezondheid.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt en weet om welke reden hij beroep aantekent.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheid- en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

2.1.4. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze is omgezet, kan zij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepaling van de richtlijn aanvoeren, voor zover zij de schending aanvoert wat uit haar theoretische uitleg zou kunnen blijken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een

werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijker graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28) (eigen onderlijning).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44 *bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 44 *bis*, § 4, van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en

familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

Tot slot verwijst de Raad naar het arrestnummer 112/2019 van 18 juli 2019 (B.S. 26 augustus 2019) van het Grondwettelijk Hof, dat stelt onder B.55.2°:

“Paragraaf 4 van de bestreden bepaling preciseert dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hij met name rekening dient te houden met de « gezinssituatie » van de betrokkene. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op h Hij beweert thans de ernst van et kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.”

2.1.5.1. Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven dat zou bestaan uit een samenwonende partner met wie hij een zoon heeft, geboren te Antwerpen op 30 november 2013, met Belgische nationaliteit. Hij zou met deze personen een hecht en warm gezin vormen. Zijn partner heeft hem regelmatig bezocht in de gevangenis.

Verzoeker beweert thans de ernst van zijn misdadig handelen in te zien en een ernstig schuldbesef te hebben.

Wat dit laatste betreft, stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker heeft herhaaldelijk na zijn vrijlating telkens opnieuw drugsdelicten gepleegd, ook na de geboorte van zijn kind. Dit blijkt uit de duidelijke en juiste beschrijvingen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt juist op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat:

“De gemachtigde van de Minister wees op de volgende vaststellingen :

- *sinds verzoekende partij in België verblijft werd zij reeds viermaal veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving en dat onder drie verschillende namen;*
- *eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen, steeds opnieuw ging verzoekende partij weer over tot het verhandelen van drugs;*
- *de verspreiding van en handel in harddrugs en als afgeleide het gebruik ervan betekenen een bedreiging van de volksgezondheid, brengen onrust voor de samenleving met zich mee en leiden veelal, direct en indirect, tot diverse vormen van criminaliteit;*
- *dat verzoekende partij na een veroordeling en/of vasthouding steeds opnieuw verder bent gegaan met het dealen van cocaïne en heroïne, duidt erop dat zij het laakbare van haar handelen niet in ziet;*
- *verzoekende partij liet haar persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terecht komen.*
- *verzoekende partij staat duidelijk niet stil bij de nefaste gevolgen die haar handelingen veroorzaken, hetgeen ook een opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont;*
- *dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid;*

- gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op haar strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig;
- uit de verschillende aliases waarvan verzoekende partij gebruik maakte en uit het gegeven dat uit elk vonnis blijkt dat zij haar rol in de drughandel probeert te minimaliseren, blijkt dat zij een volkomen onbetrouwbaar karakter heeft en het vanzelfsprekend lijkt te vinden om te liegen en allerlei zaken verborgen te houden;
- de gedragingen van verzoekende partij getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden;
- de vaststelling dat zij reeds meermaals voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd, wijst er voorts op dat zij geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en dat zij de ernst van haar daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is;
- uit het persoonlijk handelen van verzoekende partij komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen ;
- overwegende enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drughandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde.
- de maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan.”

Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat drugsdelicten kunnen beschouwd worden als zeer ernstige delicten, temeer verzoeker ook cocaïne en heroïne verhandelde, en dit dan nog in een vereniging.

Verzoeker toont evenmin aan uit welke gedragingen blijkt dat hij plots schuldbesef zou hebben en inziet dat de gepleegde delicten ernstig zijn. De bestreden beslissing wijst er correct op dat het gezinsleven en de geboorte van het kind verzoeker niet weerhielden om opnieuw drugsdelicten te plegen. De volgende motieven zijn correct:

“Op 25.04.2019 werd u door het Hof van Beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar, in staat van wettelijke herhaling, met onmiddellijke aanhouding daar u op niet nader bepaalde data tussen 09.05.2017 en 30.06.2017, laatst op 29.06.2017, cannabis, cocaïne en heroïne verhandelde en dit in vereniging. Uit het arrest blijkt: “De lastens beklagde A. J. bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. Beklaagde was betrokken bij een grootschalige handel in cannabis, cocaïne en heroïne in het kader van een vereniging. Verdovende middelen en psychotrope stoffen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot maatschappelijke overlast. Beklaagde werd evenwel gedreven door een hang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van zijn handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van -vaak jonge- druggebruikers negerende. Bij de beoordeling van de strafmaat wordt verder nog rekening gehouden met: - de rol en het aandeel van beklagde in de feiten, - het gegeven dat de feiten werden gepleegd in het kader van deelname aan een vereniging, - het streefdoel van beklagde naar gemakkelijk geldgewin, - de beperkte incriminatieperiode (iets meer dan anderhalve maand), - het strafverleden van beklagde: Beklaagde liep in het verleden reeds een veroordeling op wegens ernstige inbreuken op de drugwetgeving en is dus duidelijk hardleers. [...]”

U heeft zich meermaals, ook in georganiseerd verband, schuldig gemaakt aan het opzettelijk handelen in cocaïne en heroïne. De verspreiding van en de handel in cocaïne en heroïne gaan gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt U bent door uw handelen medeverantwoordelijk voor de nadelige effecten die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Cocaïne en heroïne zijn stoffen die sterk verslavend werken en schadelijk zijn voor de gezondheid. U heeft zich om deze gevolgen niet bekommerd. Dat u na een veroordeling en/of vasthouding steeds opnieuw verder bent gegaan met het dealen van cocaïne en heroïne, duidt erop dat u het laakbare van uw handelen niet in ziet. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drughandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste gevolgen die uw handelingen veroorzaken, hetgeen ook een opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont.

Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Gelet op het zeer

lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aouimi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C- 348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliven*, reeds aangehaald, punt 67).

Uit de verschillende aliasen waarvan u gebruik maakte en uit het gegeven dat uit elk vonnis blijkt dat u uw rol in de drughandel probeert te minimaliseren, blijkt dat u een volkomen onbetrouwbaar karakter hebt en het vanzelfsprekend lijkt te vinden om te liegen en allerlei zaken verborgen te houden. Zonder blikken of blozen bent u in staat om allerlei officiële instanties en tal van personen te beliegen. Uw gebrek aan respect voor de Belgische instanties en regelgeving wordt hierdoor verder onderstreept.

Er is sprake van meerdere veroordelingen, oplopend in ernst. Dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren van eind juni 2017 betekent niet dat u niet langer een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstig. Louter ingegeven door eigen winstbejag heeft u zich meermaals ingelaten met de verspreiding van zeer verslavende harddrugs zonder u te bekommeren om de schadelijke gevolgen daarvan voor de individuele gebruiker en voor de maatschappij in zijn geheel. Een eerste veroordeling heeft geen gedragsverbetering bewerkstelligd. U had ervoor kunnen kiezen uw leven over een andere boeg te gooien, maar u herviel desondanks. Toen u uiteindelijk een legaal verblijf verkreeg in België (er was toen niet geweten dat u onder andere identiteiten reeds meermaals veroordeeld werd), had u die gelegenheid kunnen grijpen om afstand te nemen van uw criminele verleden, werk te zoeken en een eerlijk bestaan uit te bouwen ver weg van de drugscriminaliteit. Maar wederom greep u deze kans niet en ging u verder met uw drugsactiviteiten, u lijkt niet in te zien dat u verkeerd bezig bent en uw eigenbelang en makkelijk geldgevoel gaat voor alles. Zelfs de geboorte van uw zoon kon u niet bewegen tot het breken met het drugsmilieu. Het steeds plegen van gelijkaardige feiten wijst op een gebrek aan berouw of schuldinzicht. Dat u in de periode tussen 13.11.2017 en 15.06.2020 niet meer betrapt werd op het plegen van nieuwe feiten betekent niet noodzakelijk dat er sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U werd immers vrijgesteld onder strikte voorwaarden en was in afwachting van een veroordeling. Het was dan ook in uw eigen belang dat u zich zou gedragen en onder de radar zou blijven daar betrapting op het plegen van nieuwe feiten ongetwijfeld ernstige gevolgen gehad zou hebben. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Het feit dat u de neiging vertoont uw

gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoord worden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.”

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat de laatste gepleegde feiten dateren van juni 2017, blijkt dat de bevoegde staatssecretaris hiermee rekening heeft gehouden en erop wijst dat de feiten gepleegd zijn tussen 9 mei 2017 en 30 juni 2017. Vervolgens is verzoeker aangehouden van 29 juni 2017 tot 13 november 2017, en was hij opgesloten in de gevangenis. Op 13 november 2017 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven. Ondertussen was de procedure voor strafrechtelijke bestraffing hangende. Verzoeker werd uiteindelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen op 25 april 2019, waarna verzoeker werd opgesloten op 15 juni 2020. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit mogen blijken dat zijn gedragingen anders gaan zijn of dat hij schuldbesef heeft. Hieruit blijkt dat verzoeker geenszins drie jaar vrij rondloopt en ervan uitgegaan kan worden dat hij geen misdrijven meer zal plegen. Dit klemt nog meer nu ook zijn partner drugsdelicten heeft gepleegd, motief dat niet weerlegd wordt door verzoeker.

Uit deze motieven blijkt ook dat de verwerende partij heeft nagegaan of verzoeker een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, wat verzoeker daadwerkelijk is. De feitenvinding is juist. De bevoegde staatssecretaris heeft een correcte beoordeling verricht en de bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk. Voorts blijkt dat verzoeker de voorgelegde vragenlijst niet heeft ingevuld hetzij niet heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat verschillende stukken werden overgemaakt, maar de bestreden beslissing heeft deze beantwoord (zie overigens ook punt 2.2.3.3.).

2.1.5.2. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze rekening hield met de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezins- en economische situatie, met zijn kind en zijn sociale en culturele integratie en met bindingen met het herkomstland.

De duur van het verblijf wordt opgesomd in de bestreden beslissing, die motiveert:

“Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 18.12.2004 toen u onder de naam B. H. onder aanhoudingsmandaat opgesloten werd in de gevangenis te Antwerpen. Op 16.04.2008 verwerft u op basis van het huwelijk met een Nederlandse een verblijfsrecht in België, het is pas op dat moment dat u een paspoort op naam die u tot op heden gebruikt en die naar alle waarschijnlijkheid uw echte naam is, voorlegt. Voordien had u de Belgische autoriteiten steeds misleid door valse namen op te geven. U was dus rond de twintig jaar oud toen u voor het eerst in België aankwam, u bent nadien eenmaal gerepatrieerd geweest naar Marokko maar kwam al snel illegaal terug naar België.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks wijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt.

Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.”

De leeftijd van verzoeker wordt gespecificeerd volgens de elementen die verzoeker kenbaar maakte, zijnde twee verschillende (!) geboortedatums met verschillende aliassen die verzoeker gebruikte. Verzoeker maakt evenmin duidelijk welk belang hij heeft indien zijn leeftijd zou ontbreken. De bestreden beslissing houdt immers rekening met de duur en aard van zijn verblijf in België.

De bestreden beslissing ontkent niet dat verzoeker een familieleven heeft in België. Ten onrechte stelt de verzoeker dat zijn recht op een gezinsleven niet kan worden afgewezen op feiten die dateren van 2017. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing erop wijst dat al vanaf 2004 verzoeker werd aangehouden en veroordeeld voor drugsdelicten. Het plegen van drugsdelicten is een rode draad in de lange jaren van verblijf in België. Verzoeker is slechts wanneer hij twintig jaar was naar België gekomen, wat erop wijst dat hij de Marokkaanse cultuur zeker goed kent vermits hij meer jaren in Marokko woonde dan in België. Verder kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij een duurzame verankering in België kent, nu hij de Belgische samenleving in gevaar bracht door de verhandeling van drugs, waaronder harddrugs, keer op keer.

Met betrekking tot het belang van het minderjarig kind, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Voorts merkt de Raad op dat geen concrete grief is aangehaald over de motieven van de economische situatie van verzoeker.

Verzoeker kan evenmin ernstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met zijn sociale en culturele integratie doordat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd en omdat hij zich “*in de Nederlandse taal afdoende*” kan “*beredderen*”. De Raad herhaalt dat verzoekers misdadig gedrag niet wijst op enige integratie in België en dat van “*zeer talrijke familieleden in België*” geen afdoende bewijs is van sociale en culturele integratie.

Wat de ontbrekende bindingen met het herkomstland betreft, stelt de bestreden beslissing correct:

“U was dus rond de twintig jaar oud toen u voor het eerst in België aankwam, u bent nadien eenmaal gerepatriëerd geweest naar Marokko maar kwam al snel illegaal terug naar België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.

(...)Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en opgegroeid bent. U spreekt de taal en heeft er ongetwijfeld nog familie en vrienden die u kunnen helpen bij uw herintegratie aldaar. Desgewenst kan de familie die u hier heeft u financieel ondersteunen middels storting. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in uw levensonderhoud te voorzien.

(...)”

Deze motieven zijn kennelijk redelijk, evenredig beoordeeld met een afweging van verzoekers belangen tegenover de belangen van de Belgische samenleving. Deze motieven zijn correct. De bestreden beslissing werd proportioneel genomen. Er is op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat verzoeker een actueel ernstige en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde, rekening houdend met het herhaaldelijk karakter van de gepleegde druggerelateerde misdrijven die naar hun concrete aard een ernstig gevaar zijn voor de Belgische samenleving.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de gevolgen van de bestreden beslissing die wijzen op een fysieke scheiding met zijn familie, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Hieruit blijkt dat ook naar de belangen van het familieleven toe een proportionele afweging werd gemaakt en

dat een schending van de artikelen 7, 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet voorhanden is en dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK) niet aannemelijk wordt gemaakt.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voor het overige maakt verzoeker evenmin duidelijk op welke dienstige elementen de bestreden beslissing niet zou zijn ingegaan of welke feiten onjuist zijn weergegeven.

2.1.5.3. Voorts volstaat de vaststelling dat verzoeker nalaat te omschrijven op welke wijze artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zijn.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Bovendien merkt de Raad op dat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in de bestreden beslissing.

2.1.6. Besluit

De verzoekende partij maakt de schending van de artikelen 43, §2, 45, §2 en 44*bis* van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. De door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en overige bepalingen zijn niet geschonden.

Het eerste middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK)

Schending van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest)”

2.2.1.1. Verzoeker geeft vooreerst de volgende theoretische beschouwingen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu is er onbetwistbaar sprake van een gezinsleven, gelet op de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Artikel 3 IVRK bepaalt het volgende:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2 Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

"1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.
2 Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet."

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen."

2.2.1.2. Meer concreet wordt het tweede middel als volgt toegelicht:

"In casu heeft de verwerende partij op onrechtmatige wijze een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker nu deze beslissing niet opweegt tegen het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven met zijn Belgische partner en zijn minderjarige Belgische zoon.

Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de veroordelingen en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker en zijn gezin, waarbij in het bijzonder die van zijn minderjarige zoon, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verzoeker betreurt het immers ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn vrouw en kind en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing weliswaar melding van het feit dat verzoeker een relatie heeft, dat uit hun relatie op 30.11.2013 een zoon werd geboren (J. M., van Belgische nationaliteit), dat mevrouw B. H. op bezoek komt in de gevangenis en stelt niet te betwisten dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens stelt verwerende partij dat de partner van verzoeker ervoor zou kunnen kiezen verzoeker samen met het kind verzoeker te volgen naar een land waar hij zijn gezinsleven met hen wel zou kunnen bestendigen nu zij niet gedwongen kan worden om het Belgisch grondgebied te verlaten doch dit wel vrijwillig zou kunnen doen. Gelet op de verblijfsachtergrond, haar talenkennis en de leeftijd van mevrouw B. H. (wie ondertussen langer dan 30 jaar wettig in het Rijk verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, zo ook het kind) meent verwerende partij dat er geen noemenswaardige hinderpalen bestaan voor haar om met het kind verzoeker vrijwillig elders te vervoegen nu de eenheid van het gezin logischerwijze behouden kan blijven op een plaats buiten België. Wat de zoon van verzoeker en zijn partner betreft meent verwerende partij dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie nu hij nog jong is. Wat betreft de twee andere minderjarige kinderen van mevrouw B. H. wordt er gesteld dat zij hun moeder zouden kunnen bezoeken tijdens de schoolvakanties. Zij benadrukt dat het hoger belang en welzijn van kinderen een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter heeft en dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van de kinderen een bijzondere plaats inneemt, doch dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen, hierbij verwijzende naar volgende rechtspraak: EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013.

Hoewel de adaptatiecapaciteit van een kind van 7 jaar oud in tijd en ruimte aanzienlijk is, wil dit uiteraard niet zeggen dat een scheiding van een ouder geen repercussies voor een kind van die leeftijd met zich brengt. Voor zover de partner van verzoeker ervoor zou kiezen om met het kind in België te blijven stelt verwerende partij dat contact kan worden onderhouden via mail telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar verzoeker verblijft. Het behoeft geen betoog dat de fysieke nabijheid van zijn ouders voor een kind van 7 jaar oud onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling.

Door vervolgens letterlijk te besluiten dat:

"De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, uit is op winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging heroïne en cocaïne verhandelt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw financiële belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. "

kwijt verwerende partij zich op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto de verschillende individuele belangen die spelen af te wegen ten aanzien van het algemeen belang daar waar zij geheel voorbij gaat aan het feit dat het louter vaststellen van een bedreiging voor de openbare orde niet volstaat maar dat zij tevens dient te onderzoeken of de bescherming hiervan in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er is, gelet op de feitelijkheden, immers geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden op een correcte wijze uit te voeren.

Immers, door derwijze te oordelen en te motiveren,

- terwijl zijn zoon 7 jaar oud is wat met zich brengt dat verzoeker en zijn zoon een hechte en affectieve band met elkaar hebben ontwikkeld,
- terwijl de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, dateren van 2017 en daarvoor

Doch, er moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze gegevens meegespeeld hebben in de overwegingen en afwegingen die verwerende partij heeft gemaakt, hetgeen zij nochtans behoorde te doen, kan men niet anders dan er toe besluiten dat verwerende partij geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, inzonderheid het hoger belang van het kind en, minstens, met de belangen van het hele gezin.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Tevens schendt verwerende partij met haar beslissing de belangen van het kind en bijgevolg de bepalingen die hieraan bescherming bieden, zoals vervat in het Handvest en het IVRK.

Het middel is gegrond.

Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde bepalingen correct citeert. De Raad beklemtoont dat artikel 7 van het Handvest dezelfde bescherming aan de rechtsonderhorige verleent als artikel 8 van het EVRM.

2.2.3.1. Verzoeker benadrukt in dit middel (en deels in het eerste middel) dat niet afdoende rekening is gehouden met zijn gezin en met het hoger belang van het minderjarig kind, van Belgische nationaliteit.

2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

2.2.3.3. De bestreden beslissing erkent dat verzoeker een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven heeft met de moeder en hun kind. Verzoeker was en is nog steeds gehuwd met A. O. (zijn echtgenote waarmee hij vroeger samenwoonde), maar staat niet meer op haar adres ingeschreven sedert 8 februari 2012. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een relatie heeft met B.H.S., zijn huidige partner. Uit hun relatie werd een kind geboren op 30 november 2013. Dit kind werd door verzoeker erkend op 25 juni 2014.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitgenodigd werd om zijn hoorrecht uit te oefenen en dat hem een vragenlijst werd toegestuurd op 20 augustus 2020, nog eens in herinnering gebracht door middel van een email van 2 december 2020, gericht aan zijn advocaat. Ook de migratiebegeleider in de gevangenis bracht verzoeker op de hoogte van de mogelijkheid van een beëindiging van zijn verblijf op 20 augustus 2020 (zie nota van 21 augustus 2020 verslag interview). De vragenlijst werd niet ingevuld. Wel werden stukken door middel van verschillende mails overgemaakt door deze raadsman over de voorgehouden integratie, artikel 8 van het EVRM, duurzame verankering in België en economische participatie. Bij mail van 11 december 2020 schrijft de advocaat van de verzoeker dat hij een ingevulde vragenlijst hoorrecht overmaakt, maar deze is niet aanwezig in het administratief dossier. De overgemaakte stukken zijn kopies van identiteitskaarten van diverse personen, zonder enige uitleg erbij, foto's van de jaren 2013 en 2014 van vermoedelijk verzoeker samen met diens zontje, een ongedateerde foto van vermoedelijk verzoekers zontje, een foto van vrouwen in feestgewaad en andere stukken die niet het familieleven van verzoeker illustreren, zoals sollicitaties van 16 maart 2015, een aanvraag voor opleiding van 4 maart 2015, een blad waaruit moet blijken dat berichten werden verstuurd op 30 augustus en 2 september 2016 tussen verzoeker en diens partner zonder enige inhoud.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de partner verzoeker regelmatig bezoekt in de gevangenis.

Tevens blijkt dat verzoeker in de gevangenis verbleef:

- van 21 januari 2009 tot 18 september 2009;
- van 13 januari 2011 tot 6 februari 2014;
- van 29 juni 2017 tot 13 november 2017;
- van 15 juni 2020 tot heden en ook verder in de nabije toekomst, nu verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar.

De bestreden beslissing motiveert correct hieromtrent:

(...)

Op 10.08.2007 bent u in Nador (Marokko) gehuwd met A. O. (geboren op 18.12.1985 te Tetouan, Marokko, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 29.03.2023). Het is op basis van dit huwelijk dat u uiteindelijk recht op verblijf verkreeg in België. Volgens het rijksregister zijn jullie officieel nog steeds gehuwd maar jullie staan reeds sinds 08.02.2012 niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. U ontvangt geen bezoek van haar in de gevangenis. Net als u kwam ook mevrouw reeds meermaals in contact met het gerecht omwille van inbreuken op de drugwetgeving. Mevrouw is onlangs bevallen van een dochter, namelijk A. N. (geboren op 17.11.2020 te Antwerpen, Nederlandse nationaliteit). Ondanks het gegeven dat jullie nog steeds gehuwd zijn, wordt u niet automatisch als vader van dit kind beschouwd. Jullie woonden immers meer dan 300 dagen op een verschillend adres en er blijkt niet dat een verklaring tot handhaving van de vaderschapsregel afgelegd zou zijn bij de geboorteaangifte. Alhoewel jullie nog steeds gehuwd zijn, lijkt het erop dat jullie niet langer een relatie hebben temeer daar zowel mevrouw als u een kind kregen met een andere partner.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u een relatie heeft met B. H. S. (geboren op 11.06.1989 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 22.03.2002, dossiernummer. ...). Mevrouw B. H. was van 29.08.2007 tot 28.06.2014 gehuwd met E.J.A.. Uit hun huwelijk werden twee kinderen geboren: E. J. A. (geboren op 11.09.2008 te Antwerpen, Belgische nationaliteit) en E. J. O. (geboren op 24.02.2010 te Antwerpen, Belgische nationaliteit). Ook mevrouw B. H. werd in het verleden reeds veroordeeld voor haar betrokkenheid bij een grootschalige handel in heroïne en cocaïne. De kinderen E. J. A. en O. werden op 01.07.2011 ingevolge verwaarlozing toevertrouwd aan het pleegmilieu van de maternale grootouders met begeleiding van Pleegzorg Provincie Antwerpen. Uit de registers blijkt dat zij tot op heden officieel ingeschreven staan op het adres van hun grootouders langs moeders zijde. Sinds 10.10.2011 staan mevrouw B. H. en E.J.A. niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Op 30.11.2013 beviel mevrouw B. H. te Antwerpen van een zoon, namelijk B. H. M. (geboren te Antwerpen op 30.11.2013, Belgische nationaliteit). Op 25.06.2014 erkende u dit kind en sindsdien draagt hij uw familienaam.

Sinds 16.06.2016 stond u steeds officieel op eenzelfde adres als B. H. S. en jullie zoon J. M. ingeschreven. U ontvangt in de gevangenis regelmatig bezoek van zowel mevrouw B. H. als van jullie zoon, dit sinds COVID 19 vooral virtueel. U legt meerdere foto's voor van u, uw zoon en (waarschijnlijk) uw partner.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) met mevrouw en uw zoon. (...)

2.2.3.4. Waar een familieleven wordt erkend door de verwerende partij, merkt de bestreden beslissing op dat verzoeker geen onoverkomelijke hindernissen aantooft die maken dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend, wat blijkt uit de volgende motieven en neemt de bestreden beslissing ook het belang van het kind in acht:

(...)

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Uw partner, die in 1989 in België geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit pas op 22.03.2002, voor die datum had ZIJ enkel de Marokkaanse nationaliteit. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur en gebruiken, ze groeide immers op in een Marokkaans gezin en koos en/oor om in 2007 in Marokko te huwen waaruit eveneens voortvloeit dat ze nog nauwe banden heeft met dit land. Gezien uw kennis van het Nederlands vrij beperkt lijkt (bij uw processen werd immers steeds gebruik gemaakt van een tolk Berbers), kan ook aangenomen worden dat jullie voornamelijk Berbers dan wel Arabisch spreken met elkaar. Mevrouw heeft twee kinderen uit haar vorig huwelijk, maar beide kinderen zijn niet woonachtig bij haar en worden opgevoed door de maternale grootoudere.

De kinderen zouden haar kunnen bezoeken tijdens schoolvakanties. Jullie gemeenschappelijk kind is nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het gegeven dat hij in België geboren werd en de Belgische nationaliteit heeft, betekent niet dat hij zich elders niet zou kunnen aanpassen. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat hij zijn scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, heeft hij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Nogmaals kan opgemerkt worden dat, gezien uw beperkte kennis van het Nederlands, u wellicht ook met uw zoon Berbers of Arabisch spreekt en hij dus enige kennis van (één van) deze talen heeft. Indien dat niet zo zou zijn: een kind kan over het algemeen zeer snel een nieuwe taal leren. Uit niks blijkt dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor uw partner en kind om naar Marokko te verhuizen.

Uw partner en zoon worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een partner had in België heeft u er niet van weerhouden opnieuw strafbare feiten te plegen. Nadat uw zoon geboren was, bent u nogmaals veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 25.04.2019 werden gepleegd tussen 09.05.2017 en 30.06.2017, laatst op 29.00.2017. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Zoals reeds vermeld is uw partner ook reeds veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving en was ze naar alle waarschijnlijkheid op de hoogte van de door u gepleegde feiten.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Onur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). U bereikt pas strafeinde op 27.01.2026, pas vanaf 29.01.2022 kan u verschijnen voor de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) en het staat niet vast dat de SURB u een modaliteit zou toekennen. Hoe dan ook indien uw geen recht op verblijf meer heeft, komt u enkel in aanmerking voor een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering uit het Rijk. Nog voor u een modaliteit toegekend kan worden, zal uw zoon reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen volgehouden misdadig gedrag.

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, uit is op makkelijk winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging heroïne en cocaïne verhandelt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

*U legde kopieën van verblijfsdocumenten (Nederlands en Belgisch), identiteitskaarten (Nederlands en Belgisch), paspoorten (Nederlands en Belgisch) van een aantal personen voor. Het zou gaan om familieleden. Er kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie-en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe een aantal kopieën van verblijfsdocumenten voor te leggen, de afstammingsband wordt niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België en/of Nederland afhankelijk zou zijn van één van deze personen. Er is bijgevolg geen familie-en gezinsleven met één van hen dat beschermd zou moeten worden, aangetoond.
(...)"*

Uit deze motieven blijkt dat verzoeker niet noodzakelijk gescheiden dient te leven van zijn partner en kind. Verzoeker toont niet aan dat door het verkrijgen van de Belgische nationaliteit zijn partner de Marokkaanse nationaliteit heeft verloren, zodat zij hem kan volgen naar het herkomstland.

Het kind is van jonge leeftijd en vermits beide ouders Marokkaans spreken, kan ervan uitgegaan worden dat het kind ook deze taal kent. Ook blijkt uit het verslag van interview in het kader van het voorgestelde hoorrecht van 21 augustus 2020, dat verzoeker slechts gebrekkig Nederlands kent.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn fysieke aanwezigheid bij het kind cruciaal is, merkt de Raad op dat enkel door zijn toedoen het kind al vele jaren de fysieke aanwezigheid van verzoeker mist. Verzoeker toont niet aan dat zijn gezin hem niet kan volgen naar het herkomstland van beide ouders.

2.2.3.5. Verder blijkt uit bovenstaande motieven ook dat de verwerende partij een degelijke belangenafweging heeft gemaakt tussen de belangen van het gezin van verzoeker en de belangen van de maatschappij. Hoger werd al aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor de samenleving (zie eerste middel). Verzoeker geeft evenmin aan met welke belangen *in concreto* geen rekening is gehouden en weerlegt niet dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn aangebracht. De beschouwingen van verzoeker zijn vaag en algemeen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond

van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, dus zeker niet tussen verdere verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Dergelijke “*bijkomende elementen van afhankelijkheid*” banden met zijn overige verwanten (buiten kind en partner) worden niet aangebracht, laat staan aangetoond. In de mate dat verzoeker verwijst naar andere familieleden buiten zijn gezin die in België verblijven, toont verzoeker niet aan dat deze relaties onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de bestreden beslissing en het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing met deze criteria heeft rekening gehouden (zie ook eerste middel).

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de hoger voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt.

Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, §§ 63 en 68). De Raad verwijst naar haar eerdere uiteenzetting en stelt vast dat verzoeker herhaaldelijk, zelfs na de geboorte van zijn kind, ernstige drugsmisdriven pleegde, ondanks de ondergane gevangenisstraffen. Tevens blijkt uit de laatste veroordeling dat verzoeker in de nabije toekomst nog enige tijd zal doorbrengen in de gevangenis. Hij reikt geen concrete elementen aan, buiten loutere beweringen, aangaande zijn gedraging en evoluties in zijn persoonlijkheid sedert zijn laatste gevangenisstraf. De handelingen die verzoeker stelde, getuigen van het ingaan tegen het belang van het kind.

Specifiek wat betreft het negende *Boultif/Üner*-criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK)*, §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet, vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Wat de belangenafweging betreft, weerlegt verzoeker niet het motief dat geen hinderpalen worden vastgesteld waarom de partner en hun kind verzoeker niet kunnen volgen naar/in Marokko om aldaar een gezinsleven verder te zetten. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Deze elementen, weerhouden in het *Boultif*-arrest, werden allen weergegeven in de bestreden beslissing en de verwerende partij heeft op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat in dit geval het fundamenteel belang van de samenleving opweegt tegen de individuele belangen van verzoeker.

2.2.3.6. Verder brengt verzoeker geen concrete elementen ter kennis over de uitbouw van zijn privéleven en weerlegt hij de motieven van de bestreden beslissing, die over de overgemaakte stukken handelen, evenmin. Louter aanhalen dat hij thans schuldbesef heeft en zijn gedrag gewijzigd is, is in dit geval onvoldoende om op te wegen tegen de objectieve vaststelling dat verzoeker telkens weer recidive pleegt.

2.2.3.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

2.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het IVRK en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het artikel 3 van het IVRK kan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.2.5. Het wordt niet betwist dat de verwerende partij wel degelijk moet rekening houden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker hamert op het gegeven dat door de bestreden beslissing hij gescheiden zal zijn van vrouw en kind. Hoger werd er al op gewezen dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een scheiding tussen verzoeker en zijn gezin zal meebrengen nu geen onoverkomelijke hindernis wordt aangehaald dat de vrouw en kind van de verzoeker hem niet zouden kunnen volgen in het herkomstland. Het is niet omdat de partner van de verzoeker ook de Belgische nationaliteit heeft verkregen en al jaren in België verblijft,

dat zij verkiest verzoeker niet te volgen, temeer haar andere kinderen door de jeugdrechtbank werden toevertrouwd aan maternale grootouders met begeleiding van 'pleegzorg provincie Antwerpen'.

De bestreden beslissing heeft hiermee rekening gehouden door erop te wijzen dat verzoekers partner en kind vrij kunnen in- en uitreizen naar het herkomstland of dat regelmatige contacten kunnen worden onderhouden op basis van moderne communicatiemiddelen of dat zijn familie hem kan volgen naar het herkomstland van beide ouders. Verder merkt de Raad op dat verzoeker ook naliel de vragenlijst in te vullen of over te maken aan de verwerende partij, ondanks herinneringen van de verwerende partij. Er kan niet aangenomen worden dat de bevoegde staatssecretaris geen rekening hield met het hoger belang van het kind. Ook met diens leeftijd is rekening gehouden en verzoeker erkent in het middel dat de adaptatiecapaciteit van kinderen van die leeftijd (zeven jaar) in tijd en ruimte aanzienlijk is.

De schending van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder sluit de Raad zich aan bij het volgende in de nota met opmerkingen:

“Verweerder voegt hier nog aan toe dat er uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de rechten van het kind in aanmerking werden genomen.

Zie ter zake de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing:

“Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). U bereikt pas strafeinde op 27.01.2026, pas vanaf 29.01.2022 kan u verschijnen voor de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) en het staat niet vast dat de SURB u een modaliteit zou toekennen. Hoe dan ook indien uw geen recht op verblijf meer heeft, komt u enkel in aanmerking voor een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering uit het Rijk. Nog voor u een modaliteit toegekend kan worden, zal uw zoon reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen volgehouden misdadig gedrag.”

Onder punt 2.2.3. werd al gesteld dat verzoeker in de gevangenis verbleef:

- van 21 januari 2009 tot 18 september 2009;
- van 13 januari 2011 tot 6 februari 2014;
- van 29 juni 2017 tot 13 november 2017;
- van 15 juni 2020 tot heden en ook verder in de nabije toekomst nu verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar.

Verscheidene jaren is verzoeker al fysiek afwezig in het gezin, zodat ook thans door andere communicatiemiddelen contacten moeten onderhouden worden, terwijl geenszins kan worden uitgesloten, gelet op de hechte band die verzoeker voorhoudt te hebben met de moeder van zijn kind en haar Marokkaanse nationaliteit, dat zij verzoeker zal volgen naar het herkomstland.

2.2.6. Verzoeker voert in het kopje van zijn middel de schending aan van artikel 51 van de Handvest dat hij ook citeert. Hij houdt voor dat deze bepaling geschonden is in toepassing van artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK. Hoger is aangetoond dat verzoeker de schending van deze bepalingen niet aannemelijk heeft gemaakt zodat deze grief evenmin de schending van artikel 51 van het Handvest aannemelijk maakt. Voor het overige legt verzoeker niet uit op welke wijze deze bepaling zou geschonden zijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie artikel 51 van het Handvest de eerbiediging vormt van de rechten van verdediging, een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, §§ 44-46). Verzoeker legt evenwel geenszins uit, buiten het vermelde, hoe zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Dit onderdeel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.7. Besluit

Verzoeker toont de schending van de door hem in het tweede middel aangehaalde bepalingen niet aan.

Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN